

§ 7. (1) W orzeczeniu, określającym wymiar świadczeń w naturze, zarząd gminy powinien podać:

1) dla płatników podatków, wymienionych w art. 3 ust. (1) i (2): sumę podatków, stanowiących dla danego płatnika podstawę wymiaru świadczeń; iloraz właściwy dla obliczenia świadczeń (§ 5 ust. (1)), przyczem iloraz ten może być różny dla poszczególnych gromad lub nawet dla grup osób (§ 6); równowartość pieniężną, przypadającą na płatnika robocizny; równowartość pieniężną za 1 dzień robocizny pieszej; równowartość pieniężną za 1 dzień robocizny zaprzęgowej; ilość wyznaczonych dni robocizny pieszej (zaprzęgowej); wreszcie — miejsce i termin wykonania robót; oraz termin płatności równowartości świadczeń w gotówce w przypadku niewykonania robocizny;

2) dla osób, wymienionych w art. 3 ust. (3): wysokość podatku dochodowego, stanowiącego podstawę wymiaru świadczeń; ilość wyznaczonych dni robocizny pieszej; równowartość pieniężną za 1 dzień robocizny pieszej; równowartość pieniężną, przypadającą na płatnika robocizny; wreszcie — miejsce i termin wykonania robót; oraz termin płatności równowartości świadczeń w gotówce w przypadku niewykonania robocizny.

(2) W przypadku, gdy w orzeczeniu wymiarem nie mogą być zgóry ustalone miejsce i termin wykonania robót, należy wskazać, w jaki sposób obowiązany do świadczeń będzie o tem powiadomiony.

§ 8. Zarząd gminy powinien prowadzić szczegółowy wykaz wymierzonych świadczeń w naturze i odnotowywać w nim dla każdego obowiązanego datę i sposób dopełnienia obowiązku świadczeń.

§ 9. (1) Każdy obowiązany do świadczeń w naturze może zamiast dostarczenia robocizny wniesić do kasy gminy w gotówce równowartość pieniężną, obliczoną w myśl § 5.

(2) Jeżeli obowiązany nie wykona robocizny w wyznaczonym czasie, powinien uiścić równowartość w gotówce, w trybie, obowiązującym przy poborze danin komunalnych, przyczem za termin płatności uważa się ostatni dzień okresu, w ciągu którego świadczenia miały być wykonane.

(3) Jeżeli w związku z niedostarczeniem świadczeń w naturze przez obowiązanych pracę wykonano zapomocą najmu robotników lub zaprzęgów płatnych, to sumy pieniężne, powstałe z uiszczenia równowartości świadczeń, powinien zarząd gminny (miejski) zużyć przede wszystkim na pokrycie wydatków, związanych z najmem robotników lub zaprzęgów.

§ 10. (1) Zarząd gminy może przypadającą ilość dniówek robocizny zamienić na wykonanie określonej ilości robót. Ilość robót należy obliczać na podstawie średniej wydajności pracy, wykonywanej na dniówkę w danej kategorii robót.

(2) Za zgodą organu, kierującego wykonaniem robót, obowiązany może — zamiast wyznaczonej ro-

bocizny — wykonać inną robocizną, albo odstąpić gminie własność materiałów, potrzebnych do wykonania robót.

§ 11. Wymiary świadczeń drogowych w naturze, dokonane na rok 1935/36 na podstawie ustawy z dnia 10 grudnia 1920 r. o budowie i utrzymaniu dróg publicznych w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. z 1921 r. Nr. 6, poz. 32), zmienionej ustawą z dnia 25 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 276), pozostają w mocy, o ile mieszczą się w ogólnej ilości świadczeń w naturze, dozwolonej ustawą z dnia 26 marca 1935 r. o świadczeniach w naturze na niektóre cele publiczne (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 204).

§ 12. Do odwołań w sprawie wymiaru świadczeń w naturze na niektóre cele publiczne mają odpowiednie zastosowanie przepisy o odwołaaniach od wymiaru samoistnych danin komunalnych.

§ 13. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych: *Sławoj-Składkowski*

378.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

w porozumieniu z Ministrem Wyznań Religijnych
i Oświecenia Publicznego

z dnia 16 czerwca 1936 r.

w sprawie utworzenia komisji egzaminacyjnych mistrzowskich przy szkołach mistrzów (majstrów) budowlanych oraz przy szkołach mistrzów (majstrów) rzemiosł budowlanych.

Na podstawie art. 158 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 468) zarządzam co następuje:

§ 1. Celem umożliwienia uzyskania tytułu „mistrz” (majster), łącznie z nazwą rzemiosła mularskiego, ciesielskiego, kamieniarskiego, blacharskiego, dekarskiego, zduńskiego lub studniarskiego, absolwentom państwowych lub przez Państwo uznanych szkół mistrzów (majstrów) budowlanych oraz szkół mistrzów (majstrów) rzemiosł budowlanych — tworzy się dla tych rzemiosł komisje egzaminacyjne mistrzowskie przy szkołach, których wykaz w drodze zarządzeń ustali Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

§ 2. Komisje, o których mowa w § 1, działają zgodnie z regulaminem, stanowiącym załącznik do rozporządzenia niniejszego.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

Załącznik I do rozp. Ministra Przem. i Handlu z dn. 16 czerwca 1936 r. (poz. 378).

REGULAMIN

komisji egzaminacyjnych mistrzowskich dla rzemiosł: mularstwa, ciesielstwa, kamieniarstwa, blacharstwa, dekarstwa, zduństwa i studniarstwa, przy szkołach mistrzów (majstrów) budowlanych oraz szkołach mistrzów (majstrów) rzemiosł budowlanych państwowych lub przez Państwo uznanych za równorzędne.

§ 1.

Do egzaminu na mistrza (majstra) mularskiego, ciesielskiego, kamieniarskiego, blacharskiego, dekarckiego, zduńskiego lub studniarskiego przed komisją egzaminacyjną, utworzoną na podstawie rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 16 czerwca 1936 r. w sprawie utworzenia komisji egzaminacyjnych mistrzowskich przy szkołach mistrzów (majstrów) budowlanych oraz przy szkołach mistrzów (majstrów) rzemiosł budowlanych, przystąpić może kandydat, który ukończył w jednej z państwowych lub przez Państwo uznanych za równorzędne szkół mistrzów (majstrów) budowlanych lub szkół mistrzów (majstrów) rzemiosł budowlanych, pełny kurs nauki danego rzemiosła i otrzymał świadectwo ukończenia szkoły.

§ 2.

Podanie o dopuszczenie do egzaminu mistrzowskiego, skierowane do komisji egzaminacyjnej, właściwej dla danej szkoły, należy wnieść do dyrektora szkoły.

Do podania należy dołączyć:

- 1) świadectwo ukończenia szkoły mistrzów (majstrów) budowlanych lub szkoły mistrzów (majstrów) rzemiosł budowlanych,
- 2) świadectwo co najmniej 3-letniej praktyki w danym rzemiosle, odbytej przed wstąpieniem do szkoły, oraz co najmniej 18-miesięcznej, odbytej w okresie od wstąpienia do szkoły do chwili przystąpienia do egzaminu mistrzowskiego,
- 3) opłatę egzaminacyjną,
- 4) dwie niepodklejone fotografie,
- 5) własnoręcznie napisany krótki życiorys.

Pożądane jest dołączenie do podania dokumentów technicznych (planów, kosztorysów, dzienników

robót) z robót, przy których kandydat był zatrudniony.

Komisja egzaminacyjna może nie uwzględnić podania o dopuszczenie do egzaminu mistrzowskiego, jeśli zawiera ono braki, wynikające z ustępu drugiego. Od decyzji takiej służy odwołanie do kuratora okręgu szkolnego w terminie 14-o dniowym, licząc od dnia następnego po jej otrzymaniu.

§ 3.

Termin i miejsce egzaminu wyznacza kurator okręgu szkolnego w porozumieniu z właściwą terytorjalnie izbą rzemieślniczą.

§ 4.

Kurator okręgu szkolnego ustala skład komisji egzaminacyjnej, powołując jej członków, oraz mianuje przewodniczącego. W skład komisji wchodzi ponadto 2 członków, delegowanych przez właściwą terytorjalnie izbę rzemieślniczą spośród mistrzów danego rzemiosła.

§ 5.

Przewodniczący komisji egzaminacyjnej co najmniej na 28 dni naprzód zawiadamia o terminie i miejscu egzaminu członków komisji i kandydatów do egzaminu.

§ 6.

Egzamin składa się z dwóch części: z egzaminu praktycznego i z egzaminu teoretycznego.

§ 7.

Celem egzaminu praktycznego jest stwierdzenie, że kandydat posiada dostateczną sprawność w projektowaniu przeciętnych i wykonywaniu nawet trudniejszych prac oraz niezbędną znajomość techniki i materiałów w zakresie koniecznym do samodzielnego prowadzenia danego rzemiosła i kształcenia w nim uczniów.

§ 8.

Egzamin praktyczny polega na samodzielnym zaprojektowaniu pracy próbnej na temat podany przez przewodniczącego i na całkowitem lub częściowym jej wykonaniu — zależnie od wskazania przewodniczącego. Termin wykonania pracy próbnej, który nie może być dłuższy niż 3 dni robocze, określa przewodniczący.

Praca próbna winna być tak wybrana, aby odpowiadała celowi, wymienionemu w § 7, i nie była połączona ze znacznymi kosztami.

Nadzór nad wykonaniem pracy próbnej przez kandydata sprawuje członek komisji, wyznaczony w tym celu przez przewodniczącego. Przewodniczą-

cy może spośród członków komisji wyznaczyć więcej niż jedną osobę do sprawowania nadzoru.

Osoba, sprawująca nadzór nad wykonaniem pracy próbnej, wystawia zaświadczenie pisemne, że kandydat wykonał pracę próbną samodzielnie i bez niczyjej pomocy. Jeżeli jakakolwiek pomoc była okazana, należy w zaświadczeniu wymienić, w jakim zakresie.

§ 9.

O ile wykonana praca próbna nie pozwala na dostateczne stwierdzenie danych, o których mowa w § 7, komisja może zarządzić, by kandydat wykonał pracę dodatkową na zasadach, wymienionych w §§ 7 i 8.

§ 10.

Jeżeli komisja stwierdzi na podstawie wykonanej pracy próbnej, że kandydat odpowiada warunkom § 7, zostaje on dopuszczony do egzaminu ustnego teoretycznego.

§ 11.

Egzamin teoretyczny ma na celu stwierdzenie, czy kandydat posiada dostateczne wiadomości teoretyczne zawodowe oraz pomocnicze w zakresie koniecznym do samoistnego prowadzenia danego rzemiosła i kierowania praktycznym kształceniem terminatorów.

W szczególności kandydat winien wykazać, że jest dokładnie obznajmiony z konstrukcją najważniejszych maszyn i przyrządów, używanych w danym rzemiosle i że potrafi je stosować, że posiada dostateczne wiadomości o materiałach, używanych w danym rzemiosle i ich wytrzymałości oraz, że posiada podstawowe wiadomości z mechaniki, chemii, fizyki i geometrii, konieczne do należytego wykonywania zawodu.

Ponadto kandydat powinien wykazać podstawowe wiadomości z dziedziny ustawodawstwa (w szczególności: wekslowego, ciekowego, o ochronie pracy, o ubezpieczeniach społecznych, o urlopach, o prawie przemysłowym, o prawie budowlanym) oraz umiejętność przeprowadzenia kalkulacji kosztów robocizny i cen materiałów, a także prowadzenia ksiąg, rachunkowości i korespondencji kupieckiej.

Kandydat powinien również wykazać znajomość podstawowych zasad ustroju Państwa oraz samorządu terytorialnego i gospodarczego.

§ 12.

Egzamin teoretyczny winien być poprzedzony omówieniem z kandydatem wykonanej przez niego pracy próbnej oraz prac z zakresu jego praktyki — na podstawie dokumentów technicznych lub bez tych dokumentów.

§ 13.

Egzamin teoretyczny powinien trwać nie dłużej niż 2 godziny, przyczem nie należy kandydata pytać bez przerwy dłużej niż 30 minut.

§ 14.

Po ukończeniu egzaminu komisja orzeka zwykłą większością głosów o wyniku egzaminu, przyczem w wypadku równej ilości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego. Wstrzymanie się od głosowania jest równoznaczne z głosowaniem przeciw wynikowi pomyslnemu.

§ 15.

Przewodniczącemu komisji oraz jej członkom przysługuje prawo wniesienia sprzeciwu przeciwko uchwale komisji.

Sprzeciw winien być pod rygorem nieważności zgłoszony bezpośrednio po powzięciu uchwały ustnie do protokołu z egzaminu, a następnie w ciągu trzech dni wniesiony na piśmie wraz z uzasadnieniem do kuratora danego okręgu szkolnego.

Zgłoszenie sprzeciwu wstrzymuje aż do czasu jego rozstrzygnięcia wydanie kandydatowi świadectwa złożenia egzaminu.

O słuszności sprzeciwu i jego skutkach decyduje ostatecznie kurator okręgu szkolnego.

§ 16.

W razie pomyslnego wyniku egzaminu komisja egzaminacyjna wydaje kandydatowi świadectwo złożenia egzaminu mistrzowskiego na druku według załączonego wzoru (załącznik II).

Świadectwo złożenia egzaminu opatrzone pieczęcią szkoły, przy której komisja działa, podpisuje przewodniczący, jeden z przedstawicieli izby rzemieślniczej oraz dyrektor szkoły, jeśli nie jest on przewodniczącym komisji.

§ 17.

W razie niepomyślnego wyniku egzaminu komisja oznacza termin, po upływie którego kandydat może poddać się egzaminowi ponownie.

§ 18.

Członków komisji obowiązuje tajemnica obrad.

§ 19.

Ze wszystkich posiedzeń i czynności komisji są sporządzane na miejscu protokoły przez jednego z członków komisji, wyznaczonego przez przewodni-

czego. Protokoły winny być podpisywane przez wszystkich członków komisji.

W protokóle z przebiegu egzaminu teoretycznego należy podać czas trwania egzaminu oraz krótką treść pytań i odpowiedzi.

§ 20.

Wszelkimi sprawami, związanymi z działalnością komisji, zarządza przewodniczący.

§ 21.

Druki, przybory pisemne i pomoc kancelaryjna, potrzebne komisji, winien dostarczyć dyrektor szkoły.

§ 22.

Przewodniczący komisji w ciągu dni 14 po ukończeniu egzaminu winien złożyć sprawozdanie pisemne z jego przebiegu kuratorowi okręgu szkolnego oraz przesłać do wiadomości izbie rzemieślniczej.

§ 23.

Akta egzaminacyjne przechowuje się w archiwum szkoły, przy której działa komisja.

Świadectwa z praktyk, jak również świadectwa szkolne, ulegają zwrotowi.

§ 24.

Wysokość opłaty egzaminacyjnej wynosi 30 złotych.

W wypadkach odstąpienia od egzaminu, jako też w wypadkach niepomysłnego dla kandydata wyniku egzaminu, opłata nie ulega zwrotowi.

W wypadkach wyjątkowych, zasługujących na szczególne uwzględnienie, kurator okręgu szkolnego może na wniosek dyrektora szkoły, ukończonej przez kandydata, całkowicie lub częściowo zwolnić kandydata od obowiązku uiszczenia opłaty egzaminacyjnej.

§ 25.

Koszta, związane z wykonaniem pracy próbnej, ponosi kandydat.

§ 26.

Z pobranych opłat egzaminacyjnych przysługuje członkom komisji egzaminacyjnej zwrot kosztów podróży (przejazd II klasą kolei) oraz wynagrodzenie w wysokości kwoty, powstałej z podziału na równe części między członków komisji sumy pobranych opłat po wypłaceniu kosztów podróży.

Postanowienia ustępu poprzedniego nie mają zastosowania do funkcjonariuszów państwowych lub samorządowych, jeśli przysługują im diety i zwrot kosztów podróży z tytułu wyznaczenia ich do uczestnictwa w komisji.

Załącznik II do rozp. Ministra Przem.
i Handlu z dn. 16 czerwca 1936 r. (poz. 378).

WZÓR

(do § 16 regulaminu komisji egzaminacyjnych
mistrzowskich).

(nazwa szkoły, przy której działa komisja)

Komisja Egzaminacyjna Mistrzowska dla rzemiosła

Nr.

ŚWIADECTWO ZŁOŻENIA EGZAMINU MISTRZOWSKIEGO.

(imię i nazwisko kandydata)

urodzony dnia roku w

pow. woj. wyznania

po ukończeniu szkoły

(podać pełną nazwę szkoły państwowej lub przez Państwo uznanej za równorzędną,
w ostatnim wypadku dodać „uznana przez Państwo zarządzeniem Ministra W. R.
i O. P. z dnia Nr.”)

Fotografia

złożył egzamin mistrzowski w rzemiośle

w dniu roku przed Komisją Egzaminacyjną

Mistrzowską przy

powołaną na podstawie § 1 rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu

z dnia 16 czerwca 1936 r. w porozumieniu z Ministrem Wyznań Reli-

gijnych i Oświecenia Publicznego w sprawie utworzenia komisji egza-

minacyjnych mistrzowskich przy szkołach mistrzów (majstrów) budo-

wlanych oraz przy szkołach mistrzów (majstrów) rzemiosł budowla-

nych (Dz. U. R. P. Nr. 52, poz. 378) i z mocy art. 158 rozporzą-

dzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie

przemyslowem (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 468) ma prawo używać tytułu

„mistrz”

....., dnia roku

Za Komisję Egzaminacyjną

Przedstawiciel Izby Rzemieślniczej

Przewodniczący

m. p.

Dyrektor Szkoły